

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Przysusze w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Duchnik

Protokolant Elżbieta Płuciennik

Przy udziale prokuratora Jarosława Zajkowskiego,

po rozpoznaniu w dniach 23 czerwca i 17 lipca 2015 roku sprawy **A. K. (1)**, syna A. i J., urodzonego 22 maja 1960 roku w W.,

oskarżonego o to, że w okresie od daty bliżej nie ustalonej do 21 listopada 2014 roku w W., gm. W., woj. (...), wprowadzał na rynek produkty pochodzenia zwierzęcego w sposób niezgodny z rodzajem działalności gospodarczej określonej dla niego w rejestrze prowadzonym przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w P., w ten sposób, że nabywał produkty pochodzenia zwierzęcego, które przepakowywał do opakowań oznaczonych cechami swojego zakładu i następnie wprowadzał je do sprzedaży,

tj. o przestępstwo z art. 25 ust. 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia

zwierzęcego

A. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, czyn ten kwalifikując z art. 25 ust. 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz.U z 2014 poz. 1577, j.t) na podstawie tegoż przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; zasądza od **A. K. (1)** na rzecz Skarbu Państwa 230 (dwieście trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych (w tym 160 złotych opłaty).

II K 28/15

UZASADNIENIE

A. K. (1) jest właścicielem ubojni zwierząt w miejscowości W.. Zezwolenie według którego działa jego zakład wystawione przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w P. przewiduje jedynie ubój i rozbiór zwierząt oraz sprzedaż mięsa pochodzącego z tego uboju. Nie ma on zezwolenia na nabywanie i odsprzedawanie mięsa pochodzącego z innych źródeł (k-28-29). Ponadto w dniu 29 września 2014 roku tenże Powiatowy Lekarz Weterynarii w P. wydał decyzję o zawieszeniu działalności ubojni oskarżonego wobec stwierdzonych wcześniej nieprawidłowości. Ubojnia wznowiła działalność w dniu 3 listopada 2014 roku, po usunięciu przez **A. K.** stwierdzonych nieprawidłowości. Już po tej dacie lekarze z Wojewódzkiego Inspektoratu w S. ustalili, iż na posesji S. K., ale poza terenem rzeźni znajduje się kontener z mięsem niewiadomego pochodzenia (protokół oględzin strona 161 akt (...)) Lekarza Weterynarii nadesłanych w dniu 9 lipca 2015 roku). O fakcie tym powiadomili Powiatowego Lekarza Weterynarii w P..

W dniach 20 i 21 listopada 2014 roku przeprowadzono kontrolę doraźną Zakładu. Podczas kontroli stwierdzono obecność mięsa poza zatwierdzonym obiektem zakładu w kontenerze wolnostojącym. Mięso przetrzymywane było w pojemnikach plastikowych oraz opakowaniach papierowych bez możliwości dokonania identyfikacji każdego z pojemników.

W dniu 20 i 21 listopada 2014 roku, w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w P. ustalono, że w kontenerze usytuowanym poza zatwierdzonym obiektem rzeźni przetrzymywane jest 236 pojemników plastikowych i 25 papierowych opakowań z zamrożonym mięsem czerwonym. Mięso w pojemnikach nie dało się zidentyfikować w odniesieniu do zwierząt, z których je pozyskano. Ubojnia (...) z rozbiorem mięsa czerwonego w W. nie posiada zatwierdzonej mroźni umożliwiającej przetrzymywanie mięsa zamrożonego oraz procedur w ramach systemu (...) pozwalających na identyfikację mięsa zamrożonego w pojemnikach. W trakcie kontroli A. K. (1) okazał Powiatowemu Lekarzowi Weterynarii dokument zakupu mięsa z firmy (...) z którego wynikało, iż nabył z tej firmy 3258 kg mięsa (k-30). Dokument ten wystawiono 24 października 2014 roku i w tej dacie mięso zostało nabyte przez oskarżonego; nadto zgodnie z tym dokumentem mięso to nadawało się do spożycia jedynie do dnia 28 października 2014 roku. Było to mięso wieprzowe. Mięso ujawnione w kontenerze w trakcie kontroli w dniu 21 listopada 2014 było zapakowane w pojemniki opatrzone cechami indywidualizującymi je jako opakowania ubojni A. K.. Na pojemnikach tych data pozyskania mięsa została oznaczona na dzień 27 października 2014 roku z datą przydatności do spożycia do dnia 10 listopada 2014 roku. Wśród tego mięsa znajdowało się też mięso wołowe niewiadomego pochodzenia. Po przeważeniu mięsa okazało się, iż w partii tej brakuje około dwóch ton mięsa, o ile pochodziło ono z zakupu w firmie (...). Nie wyjaśniono, co stało się z mięsem pochodzącym z tej partii. Oskarżony w swoim zakładzie nie dysponuje żadnymi dokumentami które pozwoliłyby ustalić co stało się z tym mięsem.

W trakcie oględzin prowadzonych przez policjantów w niniejszej sprawie w dniach 10 i 11 grudnia 2014 roku (k-14-17) potwierdzono, iż w kontenerze zakwestionowane mięso jest nadal przechowywane w skrzynkach stanowiących opakowania ubojni (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania M. S. (k-4-5, 28-29 i z rozprawy), nadto szczegółowego wykazu ujawnionego mięsa (k-6-8), protokołu oględzin (k- 14-17), materiału poglądowego (k-34), akt (...) Lekarza Weterynarii nadesłanych w dniu 9 lipca 2015 roku, danych o karalności oskarżonego oraz danych dotyczących jego osoby.

A. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. S. co do faktów wynikających z ustaleń kontroli. Nie ma żadnych podstaw by kwestionować jego zeznania, a także poczynione w trakcie kontroli ustalenia.

Wina oskarżonego jest niewątpliwa. Zgromadził on na terenie swojej posesji, choć poza terenem zakładu ubojni, w wolnostojącym kontenerze mięso niewiadomego pochodzenia.

A. K. (1) postawiono zarzut że w okresie od daty bliżej nie ustalonej do 21 listopada 2014 roku w W., wprowadzał na rynek produkty pochodzenia zwierzęcego w sposób niezgodny z rodzajem działalności gospodarczej określonej dla niego w rejestrze prowadzonym przez Powiatowego Lekarza Weterynarii w P., w ten sposób, że nabywał produkty pochodzenia zwierzęcego, które przepakowywał do opakowań oznaczonych cechami swojego zakładu i następnie wprowadzał je do sprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 25 ust. 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz.U z 2014 poz. 1577, j.t). Przepis ten penalizuje zachowanie polegające na wprowadzaniu na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego w sposób niezgodny z rodzajem prowadzonej działalności gospodarczej. Ustawa ta określa w art. 1:

1)właściwość organów w zakresie higieny i kontroli produktów pochodzenia zwierzęcego, określonych w przepisach:

a)rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 853/2004", oraz w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia,

b)rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego

przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 854/2004", oraz w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia,

2)wymagania, jakie powinny spełniać produkty pochodzenia zwierzęcego wprowadzane na rynek,

3)wymagania, jakie powinny być spełnione przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego i przez te produkty w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozporządzenia nr 853/2004 oraz w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia, w tym wymagania, jakie powinny być spełnione przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny,

4)spół sposób przeprowadzania urzędowych kontroli w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozporządzenia nr 854/2004 oraz w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia

- z uwzględnieniem zasad, obowiązków i wymagań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463), zwanym dalej "rozporządzeniem nr 178/2002"(...).

Z kolei art. 3 powołanego wyżej rozporządzenia zawiera definicję „wprowadzenia na rynek” i ustala, iż oznacza to posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania”. Definicja ta jest bardzo szeroka, ale jasna. Każda forma dysponowania taką żywnością przez właściciela prowadzącego działalność gospodarczą wbrew warunkom określonym dla tej działalności jest występkiem z art. 25 ust. 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz.U z 2014 poz. 1577, j.t). Mięso było w pojemnikach oznaczonych jako należące do Ubojni (...). Trudno też przypuszczać by taka ilość mięsa była gromadzona i przechowywana w celach innych niż komercyjne. To, że kontener znajdował się poza terenem określonym technologicznie jako rzeźnia nie zmienia tej oceny, stał na posesji A. K., tam gdzie znajduje się zresztą jego dom, a biorąc pod uwagę opakowania w których się znajdowało mięso, z całą pewnością było szykowane do wprowadzenia na rynek. Jeśli przyjąć za prawdę, iż mięso to pochodziło z zakupu z firmy (...) to jego część musiała w taki lub inny sposób już zostać wprowadzona na rynek. W zabezpieczonej partii brakuje ponad dwóch ton mięsa wieprzowego i nie da się uwierzyć by od daty zakupu do daty kontroli, w ciągu niespełna sześciu tygodni A. K. (1) sam spożytkował taką ilość mięsa na własne potrzeby. A. K. (1) w ramach udzielonego zezwolenia może jedynie prowadzić ubój i rozbiór ubitych w jego ubojni sztuk zwierząt gospodarskich.

Oskarżony swoim zachowaniem w pełni wyczerpał dyspozycję art. 25 ust. 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz.U z 2014 poz. 1577, j.t).

A. K. (1) był w przeszłości karany (k-32) na samoistne kary grzywny za inne przestępstwa, niepodobne w rozumieniu prawa karnego do popełnionego obecnie. Sąd z tego powodu, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu jako znaczny, uznał iż wymierzenie kary jest konieczne, ale nie ma potrzeby wymierzania kar najsurowszych. Dla powstrzymania oskarżonego w przyszłości od popełnienia kolejnego występkę wystarczy kara samoistnej grzywny.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 626 kpk i 627 kpk oraz art. 3.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.).